

Arrest

nr. 183 991 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 14 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 september 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde)

onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 19 september 2012 en die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.03.2012 werd ingediend door :

*M. I., C. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
geboren te K. (...) op (...)1984
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat haar ouders, broers en zussen in België verblijven. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Echter, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de bewering dat betrokkene niemand meer zou hebben in haar land van herkomst; het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene beweert immers zelf pas op 16.10.2010 in België te zijn aangekomen. We kunnen dus stellen dat zij ruim 26 jaar in Congo heeft verbleven en bijgevolg kunnen haar verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argument dat betrekking heeft op de medische toestand van betrokkene (met name: depressie); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. De overige elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, spreekt perfect Engels en Frans, heeft aandelen in het bedrijf van haar broer en is werkwilgig) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Eveneens op 17 september 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de

verzoekende partij kennis neemt op 19 september 2012. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van G., W. (...), Administratief assistent, gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde M. I., C. (...) geboren te K. (...) op (...)1984, nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

1.4. Uit de gegevens waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt, blijkt dat de verzoekende partij op 10 november 2016 een aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenoot-partner. Op 30 november 2016 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 10 november 2021.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat betreft de beslissing van 17 september 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, in casu de eerste bestreden beslissing

3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van Vreemdelingenwet juncto artikel 39/2, §2 van dezelfde wet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.1.2. Zoals gesteld wordt in punt 1.4. blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt dat de verzoekende partij op 30 november 2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart ontving, geldig tot 10 november 2021. Dit gegeven wordt ter terechtzitting niet betwist door de raadsman van de verzoekende partij.

Er kan aldus worden aangenomen dat de rechtstoestand van verzoekende partij fundamenteel is gewijzigd.

Vervolgens werd verzoekende partij gevraagd of zij nog een belang heeft bij de beslechting van het beroep, nu dit er finaal op gericht is om een verblijfsmachtiging te verkrijgen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar waar haar recht op verblijf thans werd erkend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Verzoekende partij verklaart ter terechtzitting zich op dit punt te willen gedragen naar de wijsheid van de Raad maar merkt tevens op dat haar verblijf onder F-kaart tijdelijk is.

Niettemin is zij het vervolgens eens met de vaststelling van de voorzitter dat haar actueel verblijf onder F-kaart een sterker en gunstiger verblijfsstatuut betreft dan een eventuele verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State aanvaardde in de niet-toelaatbaarheidsbeschikking nr. 9148 van 25 oktober 2012 ook reeds dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden, gelet op het gegeven dat de vreemdeling nadien in het bezit was gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hierbij werd ook gesteld dat het gegeven dat deze verblijfskaart voor een zekere tijd verbonden is aan een aantal voorwaarden, zoals het voortbestaan van de relatie, hieraan geen afbreuk doet.

De verwerende partij merkt ter terechtzitting eveneens op dat de F-kaart zal worden verlengd indien verzoekende partij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet leidt tot een ruimer verblijfsrecht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet duidt dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, nog een concreet voordeel kan opleveren en dat zij niet aantoont dat zij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze voormelde thans eerste bestreden beslissing.

3.1.3. Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoekende partij niet langer doen blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard.

3.2. Wat betreft de beslissing van 17 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, in casu de tweede bestreden beslissing.

3.2.1. Het verlenen van een F-kaart, hetgeen bevestigt dat verzoekende partij een verblijfsrecht werd toegekend in België, staat haaks op het nemen van een verwijderingsmaatregel, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2012. Het verlenen van een verblijfsrecht, onder vorm van een F-kaart, raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf.

Dit betekent dat het bestreden bevel van 17 september 2012, ingevolge de afgifte van de F-kaart op 30 november 2016 naar aanleiding van de aanvraag tot gezinshereniging van 11 november 2016 en het hieruit voortvloeiend tijdelijk verblijfsrecht, minstens als impliciet doch zeker ingetrokken moet worden beschouwd (RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c), RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c) en RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

3.2.2. Gelet op de impliciete, doch zekere intrekking, is het beroep, ingesteld tegen het bevel van 17 september 2012 zonder voorwerp geworden en moet het dus worden verworpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES